

Сега дъщеря ми е в Холандия с внучето

Ана, р. 1947

Баща ми Асен Мирков работеше в ТКЗС като бригадир на полето. Майка ми Назмие също работеше на полето. Ние сме три деца – двама братя и аз. Живеехме в къщата на брат ми, която той сам прави. Ходехме на училище до 4 клас. Единият ми брат учи до 5 клас, другият завърши средно образование. Майка ми и баща ми гледаха животни – телета, кози, агнета. Обработвахме градината. Майка ми сееше всичко: домати, пипер, картофи, краставици, тикви. Сега виж как съм насяла всичко тук пред къщи. Отзад зад къщата има и друг двор – там съм засадила картофи. Имам овошки - ябълки, вишна, череша, кайсия. Като малка работех в градината. Даже на 12 години вече ходех на ТКЗС-то, копахме царевицата, слънчоглед, лозя. Преди да се пенсионира родителите ми като овчари в ТКЗС-то. Там се пенсионираха. Взеха хубави пенсии. Живееха доволно. Най-напред на 17 години ме откраднаха. Ожених се за първия си мъж. От него имам едно момиче. Сега дъщеря ми е в Холандия с внучето. Внучката живее там с един турчин, а дъщерята от първия и брак е при мен. Аз го гледам, водя го на училище, пера, готвя, всичко. След това на 19 години се омъжих повторно. Мъжът ми имаше 3 деца. Преродихме още едно. Това е синът ми Антон. Той учи до 8 клас. След това изкара шофьорски курсове във военната школа. Ожени се веднъж, има едно момиче. Разведе се. Дъщеря му е при първата жена. Сега има втора жена, тя е туркиня. Няма деца, осиновиха си едно момченце. То ходеше до III клас на училище, но се разболя много тежко от бъбреци и сега са в Белгия. Там живеят от социални помощи в лагер за бежанци. Но се грижат много добре за детето тамошните лекари и вече е здрав. Вторият ми мъж почина и вече 17 години живея с трети мъж. Работила съм повече като обща работничка в кухни на ресторанти, столове. През целия си живот съм работила. Но напоследък нямаше работа и не ми стигнаха точките за пенсия. Сега получавам наследствена пенсия от втория си мъж. Третият ми мъж е пенсионер, преди е работил като овчар. В момента е болен и съм го завела в болницата. Оттам идвам. Вярвам в Аллах. Ходя по празниците на джамия. Най-харесвам празниците Коч Байрам и Шекер Байрам. Много обичам да готвя, да правя питки, сладки за празниците. Съседките ми носят продукти и им правя много хубави питки с мая.

Много ми е мъчно за сина, дъщерята, внуците. Но тука нямат работа. Беднотия. По-добре да са там, да знам, че не са гладни. Ето звъни телефона. Обажда се внучката от Холандия. Искане да приготвя документите за сина, на правнука, дето го гледам, че да го вземе баба му през лятото в Холандия. Изобщо така си живеем. Не е много хубаво, но трябва некак си да преживяваме и съм доволна, че още съм жива.